

KRISTNE FRISKOLERS FORBUND (KFF)

Tlf 22 82 35 80. Fax 22 82 35 81. E-post: post@kff.no. Storgata 10 B, 0155 Oslo

Barne- og likestillingsdepartementet
Postboks 8036 Dep.
0030 Oslo

BARNE-OG LIKESTILLINGSDEP.	
Arkiv:	321.00
Dato:	31.9.07
Saksnr:	2007/01773 - 08b

Oslo 31. sept. 2007

Deres referanse 200701773

Høring - Felles ekteskapslov for likekjønnede og ulikekjønnede par

I høringsdokumentet om ny ekteskapslov foreslås å innføre samme rettigheter for homofile og lesbiske par som for tradisjonelle ektepar. Dette må føre til endringer knyttet til rettigheter for ektefeller også i adopsjonsloven, bioteknologiloven og barneloven. Departementet foreslår samtidig at partnerskapsloven blir opphevet.

Kristne Friskolers Forbund er uenig i lovendringene og vil gi en begrunnelse for dette samt peke på noen etter vårt syn svært uheldige konsekvenser.

KFFs konklusjon:

KFF er sterkt imot innføring av felles ekteskapslov for likekjønnede og ulikekjønnede par. Ekteskapsbegrepet bør beholdes mann og kvinne.

KFF sier nei til adopsjonsrett for homofile og lesbiske par, samt enslige. Vi sier også nei til assistert befruktning for lesbiske par og for enslige. Barnet har krav på en far og en mor.

Vi mener primært at hele saken bør legges til side. Sekundært vil vi holde fram at en utsettelse er påkrevd. En lov som foreslått, får svært store konsekvenser. Disse er ikke skikkelig utredet. Det handler om:

- situasjonen i skolen når man ikke lenger kan holde fram at mor-far-barn familien står i en særstilling. Likebehandling av alle familietyper krever en svært stor omlegging i lærebøker samt en kraftig endring av nedarvede, kulturelle tankebaner.
- pedagogers samvittighet. Alle pedagoger må selvfølgelig akseptere og respektere de hjemmeforhold et barn kommer fra. Men det er et inngrep i lærerens samvittighetsfrihet å kreve at læreren skal mene at alle ekteskapsformer er like gode.
- religionsfriheten. Et påbud om å ikke diskriminere ekteskapsformer i undervisningen kan bli et brudd med religionsfriheten. Kristne skoler må ha rett til å undervise om Guds retningslinjer for familien, hvilket i vår situasjon betyr en undervisning som fastholder det tradisjonelle synet på ekteskapet som det riktige.

Saken burde vært mye bedre utredet, og motforestillingene burde i større grad ha kommet til uttrykk.

Begrunnelser

I strid med Grunnloven

Vi mener forslaget til ”felles ekteskapslov for likekjønnede og ulikekjønnede par” strider mot statens religiøse forankring, jmf Grunnlovens § 2.

I strid med Barnekonvensjonen

Etter vårt skjønn strider forslaget mot Barnekonvensjonen. Denne konvensjonen bruker begrepene ”familien” og ”foreldrene” i en tradisjonell mening og kan ikke tas til inntekt for likekjønnede ekteskap. En slik forståelse av ekteskapsbegrepet er en utvidet tolkning av familiebegrepet i Barnekonvensjonen, - en tolkning som umulig blir delt av alle landene som har skrevet under på konvensjonen. Som interesseorganisasjon for private skoler godkjent etter privatskoleloven finner vi det underlig at ikke Barnekonvensjonen vektlegges når det gjelder ekteskap og familie når den av regjeringen ble tillagt stor betydning i forbindelse med revisjonen av friskoleloven.

Barnets behov for voksne av begge kjønn

Barnet er tjent med to ulikekjønnede foreldre. Med rette har man lenge ut fra likestilling og de to kjønns forskjellighet hevdet at man får fram mer bredde i møte mellom mennesker og mer nyanserte syn på saker når begge kjønn er representert. Kjønnenes ulikhet er brukt som argument for kjønnskvoltering i styrer og råd, for å sikre at alle hensyn ivaretas best mulig.

Videre har det ved opptak til førskolelærerutdanning vært kvoteringsordninger for å få inn flere menn. Barnehagebarna trenger å få møte mannlige førskolelærere, fordi menn har sine unike bidrag å gi som rollemodeller og omsorgspersoner.

Vi mener det da blir inkonsekvent å ikke bringe disse anerkjente prinsippene inn i vurderingen av hva som er de beste familieforhold for barnet. Vi mener styrken i å ha kjønnenes ulikhet representert taler for at barnet bør ha en far og en mor, en kvinne og en mann, som omsorgspersoner i familien. Barn fortjener best mulige oppvekstvilkår. Forskning viser også at det er best for barnet å vokse opp i et hjem med både mor og far.

Det skjer naturligvis at et barn mister mor eller far ved dødsfall, eller taper kontakten med en av dem etter skilsmisse. Dette er en svært lei og beklagelig situasjon for barnet som på ingen måte er ønsket. Å utsette barnet for tap av kontakt med enten fars- eller morsrollen gjennom likekjønnede ekteskap skiller seg fra andre situasjoner med tap av mor- eller farsrollen nettopp fordi det er en villet situasjon.

Vi mener det er å diskriminere barnet når det åpnes for adopsjonsrett for homofile og lesbiske par og rett til sæddonasjon for lesbiske par fordi barnet da utelukkes fra å kunne vokse opp med en mor og en far i sitt eget hjem. Vi mener slik diskriminering av barnet bryter både med barnekonvensjonen og likestillingsloven. Her er de individuelle behov hos voksne homofile og lesbiske satt foran barnets beste, slik vi ser det.

Feil bruk av begrepet diskriminering

I forslaget er ”likestilling” og ”diskriminering” kjernebegreper i departementets argumentasjon. Loven om registrert partnerskap innebar ikke ”en likestilling mellom homofilt partnerskap og ekteskap”. Denne manglende likestilling og diskriminering må altså unngås.

Vi er uenige i dette. Internasjonale konvensjoner kan ikke tas til støtte for at det er diskriminering at ikke ekteskapslovgivningen er slik forslaget angir.

Lovforslaget åpner ikke for polygame ekteskap. Å framholde at monogame ekteskap er bedre enn polygame, oppfattes altså ikke som diskriminering. Men det å fastholde at ekteskapet mellom mann og kvinne står i en særstilling, blir oppfattet som diskriminering. Denne manglende logikk viser at den nye forståelsen av hva som er diskriminering, ikke er prinsipielt begrunnet. Det handler mer om en villet kulturendring hvor diskriminering brukes som vikarierende argument.

Brudd med både en kristen og en interkulturell tradisjon

Departementets syn og språk i kap 4 er ut fra vårt ståsted sterkt ladede ord som gir uttrykk for en syn på ekteskapet som vi ikke kan kjenne oss igjen i og som kun er en snever tolkning av den brede tradisjon ekteskapet står i. Det tradisjonelle ekteskapet blir i høringsnotatet knyttet til familie, kirke og undertrykkende patriarkalske tradisjoner. Man legger ikke vekt på at ekteskapet er en tverrkulturell institusjon, anerkjent ikke bare i vesten. Det vektlegges heller ikke at ekteskapet fremdeles er den samlivsform som best sikrer ektefellene og barna lykke, vern, omsorg og rettigheter.

Nå vil departementet løsrive ekteskapet fra "det heterofile monopolet". Vi finner ordet monopol ganske misvisende i denne sammenheng. Det er et faktum at ekteskapsbegrepet til nå er knyttet til mann og kvinne. Bare ekteskapet mellom mann og kvinne er beskyttet av menneskerettighetene, ikke homofile ekteskap.

Det dreier seg om en forskjellsbehandling som er biologisk, historisk, sosiologisk og saklig begrunnet. Seksuell omgang mellom to av samme kjønn kan ikke resultere i felles barn. Å inkludere par av samme kjønn i ekteskapslovgivningen, er å undergrave ekteskapet. Begrepet "ekteskap" har historisk, biologisk, sosiologisk og teologisk vært knyttet til én mann og én kvinne.

Ekteskapet oppfattes som samfunnsbærende i alle kulturer, og det gjennomgående er at det oppfattes som et livslangt, forpliktende forhold mellom mann og kvinne og en grunncelle i samfunnet. Dersom vi skal innføre ekteskap mellom to av samme kjønn i vårt land, vil vi kommunisere totalt forbi hverandre i møte med andre kulturer og religioner.

Vi mener forslaget også strider mot den kristne lære slik den uttrykkes i Bibelen. Det er svært beklagelig. Nå er det riktig å si at kirken nok i faser har sett ned på homofile. Det er ikke noen støtte i Bibelen for sex mellom homofile og for å operere med ekteskap i denne sammenheng, men å stigmatisere dem som mennesker, er svært beklagelig. De er også Guds skapninger.

Vi kan likevel ikke finne belegg for å inkludere dem i en felles ekteskapslov. Ekteskap og eventuelt partnerskap er ikke det samme. De homofiles mulighet til å ha meningsfulle og fullverdige liv må ivaretas på andre måter enn å omdefinere ekteskapsbegrepet.

Forslaget har konsekvenser for barna og familien som det bærende element og den grunnleggende kjerne i samfunnet. Brudd med hele den vestlige kristne kulturkrets og lang samfunnsstradisjon synes ikke en gang vurdert i høringsdokumentet. Barnas beste slik det har vært forstått i både vårt og i andre samfunn, er ikke ivaretatt.

Konsekvenser av de foreslåtte lovendringene

Vi ønsker så å gå inn på noen mulige konsekvenser av loven som vi ikke synes er vurdert i tilstrekkelig grad. Konsekvensargumentene blir spesielt viktige for skoleorganisasjonen KFF.

Endringer i skole og barnehage

Det får store konsekvenser når man slik det er foreslått, utvider begrepet diskriminering. Det er i dag ikke diskriminering i lovens forstand å si at oppvekst med en mor og en far er det beste for et barn. Med ny lovgivning blir et slikt utsagn diskriminerende.

Dette medfører at lærebøker og undervisning i skole og barnehage må gjennomgå store endringer. En lærebok som framstiller den tradisjonelle ekteskapsformen som det riktige eller det mest naturlige, vil ikke lenger kunne bli brukt.

Kulturell endring

En annen konsekvens er den store inngripen i vår kulturelle tradisjon. En ting er å akseptere at folk får innrette sine samliv som de vil så lenge de ikke skader andre. Noe helt annet er det å lovfeste at alt er like bra.

Det er svært stor inngripen i vår kulturelle tradisjon at man betrakter det som diskriminering når man baserer seg på at vår kulturs ryggrad, enheten mor-far-barn, står i en særstilling.

Forvirrende for barn

Den konsekvensutredning som vi savner, handler mest av alt om konsekvensene for barna. Det er i liten grad vurdert om konsekvensene av loven er til barnets beste.

Med en felles ekteskapslov innføres nye begreper og nye konstallasjoner som barn må forholde seg til. Det naturgitte er at et barn har en mor og en far i tillegg til eventuelt søsken, andre slektinger og andre voksne å forholde seg til. Nå må alle barn forholde seg til at en familie kan handle om mor-mor og far-far. Dette tror vi skaper forvirring og utrygghet for barna.

Pedagogers samvittighetsfrihet

Når det gjøres til lovstridig diskriminering å uttrykke at vår kulturs ryggrad, enheten mor-far-barn, står i en særstilling, og denne forståelsen av diskriminering blir lagt til grunn i vurderingen av innholdet i lærebøker, f.eks gjennom bilder og situasjonsbeskrivelser i lærebøker for ulike fag, vil mange pedagoger i skole og barnehage få samvittighetsproblemer.

Alle som er ansatt i skolen, har naturligvis en plikt til å akseptere og respektere alle familietyper som et barn kommer fra. Men det er fullt mulig å holde to tanker klart samtidig: Alle barn og alle foreldre er velkomne i skolen. Men fordi et barn biologisk kommer fra en far og en mor, fastholdes det at familietyperen mor-far-barn er den familietyperen samfunnet prioriterer og anbefaler.

Dette må en pedagog i enhver skole eller barnehage få kunne formidle uten å bli anklaget for å diskriminere noen. Dette kan være en samvittighetssak for pedagogen, på linje med den situasjon helsepersonell opplever når de av samvittighetsgrunner nekter å delta i abortinngrep.

Vi mener en slik samvittighetsfrihet beskyttes av menneskerettene. De store samvittighetsproblemer som pedagoger og andre vil oppleve dersom det utvidede ekteskapsbegrepet skal presenteres på lik linje med ekteskapet mellom mann og kvinne, må tas på alvor. Vi frykter at pedagogers brudd med det som eventuelt vedtas som det offisielle syn, skal bli møtt med utstøtelse, sanksjoner eller yrkesforbud. Slike handlinger hører ikke hjemme i vårt demokratiske samfunn som bekjenner seg til menneskerettene, heri inkludert religionsfriheten.

Når så dette er sagt, mener vi naturligvis at enhver skole og enhver pedagog må informere om det som faktisk er norsk lovgivning, der dette er relevant i forhold til læreplanen.

Livssynsskolelærers undervisningsfrihet

Ut fra den politiske debatt som har vært om livssynsskoler generelt, vil vi anta at også den sittende regjering vil akseptere at kristne skoler formidler sitt syn på ekteskapet i kristendomsundervisningen.

Undervisningen i en kristen skole utgjør imidlertid en helhet. Man kan ikke i samfunnsfagtimen si at alle ekteskapsformer er like gode for så å undervise i kristendom i neste time og si at ekteskapet mellom mann og kvinne står i en særstilling. Kristne skoler må kunne stå for sitt syn i alle fag, hele skoledagen, ellers blir det meningsløst å snakke om religionsfrihet og undervisningsfrihet for livssynsskoler.

Naturligvis må skolene og de ansatte møte folk som lever annerledes åpent og tillitsfullt og behandle deres eventuelle barn med åpenhet og inkludering. Dette er helt klart mulig, men samtidig må det sies at den kristne skolen svikter sin oppgave om den avstår fra å lære elevene om ekteskapet i den betydning det har i Bibelen og i den forståelse som de aller fleste kristne kirkesamfunn har.

Kristne skoler som er fundert på kristen tro og menneskerettene, inkludert foreldreretten og barnas rettigheter, kan ikke svikte barna og foreldrene ved å støtte et forslag som kaller for diskriminering når ekteskapet mellom mann og kvinne får den særstillingen Bibelen gir det.

Høringsforlaget tar ikke opp undervisningsfriheten i livssynsskoler. Vi oppfordrer til at dette gis en vurdering i den proposisjonen som vi antar, mot vår anbefaling, blir lagt fram for Stortinget. Det bør da konkluderes med at for å ivareta religionsfriheten og for ikke å diskriminere foreldre som fastholder det syn at ekteskapet mellom mann og kvinne står i en særstilling, så må livssynsskoler med statsstilskudd fortsatt fritt kunne formidle sitt tradisjonelle syn på ekteskapet i alle fag og sammenhenger der det er relevant, uansett om ny lov blir vedtatt eller ikke.

Vennlig hilsen
Kristne Friskolelærers Forbund

Torgeir Flateby
Gen sekr